

netop denne sag. Jeg synes ikke, og særlig ikke på denne baggrund, at der er noget unaturligt i, at jeg interesserer mig for, hvad rådet foretager sig. Ja, som minister er jeg endda forpligtet til det.

Som bekendt fastsætter rådet selv, efter forhandling mellem de mellemkirkelige stiftsudvalg, arten og omfanget af sin virksomhed inden for de økonomiske rammer, som kirkeministeren fastsætter. Det har rådet gjort i § 2 i sin vedtægt, og på rådets hjemmeside på internettet suppleres med oplysninger om, hvad rådet anser for at være sine vigtigste opgaver på internationalt plan.

Når jeg ser på de to nævnte steder, hvor rådet selv definerer arten og omfanget af sit internationale arbejde, har jeg stadig væk svært ved at se, hvordan det her omhandlede projekt med udsendelse af ledsagere, som de nu kaldes, kan passe ind.

Jeg har bedt rådet om en redegørelse for sagen, og en sådan redegørelse har jeg modtaget den 22. maj. Denne redegørelse og sagen i øvrigt vil jeg tage en grundig drøftelse med rådet om på et møde i næste måned, og jeg vil gerne understrege, at jeg ikke på nuværende tidspunkt har draget nogen konklusioner.

Men jeg vil alligevel fastholde min ret til at deltage i debatten om den balancegang, mellemkirkeligt arbejde kan være.

Margrete Auken (SF):

Lige så imponeret jeg var over det svar, ministeren gav før, lige så dårligt, synes jeg, er det svar, jeg har fået nu.

Det er helt klart, at Det Mellemkirkelige Råd har fået til opgave at samarbejde internationalt kirkeligt, og at det også omfatter, at man kan deltage i arbejde, der rækker ud over det, som nogle herinde mener, at kirkens arbejde skal indskrænkes til. Der er nogle andre af os, der mener, at inkarnationen skal tages alvorligt, at Kristus levede blandt mennesker, og at kirken er blandt mennesker, men det er jo så en anden side af sagen.

Men at Det Mellemkirkelige Råd skal lave det arbejde, det har gjort dér, er, så vidt jeg kan se, fuldstændig inden for den opgave, det har fået, da loven om Det Mellemkirkelige Råd blev vedtaget. Når det bekymrer mig lidt, så er det, som ministeren gjorde opmærksom på i sit svar, fordi det er ministeren, der har pengene. Og selv om det er en lillebitte mikroskopisk del af de der helt ukontrollerede fællesfondspenge – det er 1

pct. eller sådan noget – så er det klart, at det jo er et magtmiddel, fordi vi andre har så lidt at skulle have sagt over de penge. Det er kirkeministeren, der fuldstændig sidder og kører med dem.

Kl. 16.10

Hvis det nu ikke passer kirkeministeren, hvis kirkeministeren ikke er enig, hvis hun mener, at en afstemning 10-2 eller 9-2, eller hvad det nu er, må gøre, at kirkeministeren må sige, at de to eller den ene, der er blevet stemt ned i Det Mellemkirkelige Råd, har ret, og derfor skal kirkeministeren ind og sige, at det ikke er Det Mellemkirkelige Råds opgave, så står vi med en ganske utidig indblanding, som jeg synes går langt ud over kirkeministerens kompetence, også langt ud over det, hun så klogt gjorde rede for i den forrige besvarelse, hvor det ikke er kirkeministerens opgave at komme og pave den og sige, hvad man skal mene inden for det kirkelige.

Jeg har læst den redegørelse, som ministeren har fået, for jeg har bedt om at få den tilsendt, jeg vidste, den var kommet, og så vidt jeg kan skønne, er der intet dér, som ligger uden for Det Mellemkirkelige Råds opgaver, sådan som de er defineret.

Og at ministeren måtte være enig med en eller to af medlemmerne er i grunden hamrende irrelevant for, om Det Mellemkirkelige Råd kan passe sit arbejde, sådan som det skal gøres. Jeg synes, at vi i stedet for alle disse antydninger har brug for at få præciseret, hvor de har overskredet deres kompetence, og ikke, hvor ministeren måtte være enig.

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Jeg vil godt lige tage fat i noget af det, fru Margrete Auken antyder vedrørende Folkekirkens Fællesfond. Jeg synes, det er forkasteligt, at fru Margrete Auken står her og nærmest kriminaliserer folkekirkens fælleskasse.

Der er overhovedet ikke noget ukontrolleret i Folkekirkens Fællesfond, hverken i regnskaber eller i budgetter. De bliver revideret hvert eneste år af Rigsrevisionen. De beløb, der bliver brugt på de forskellige konti, er til formål, som fru Margrete Auken selv har støttet varmhjertet. Så jeg vil godt sige med det samme, at det kan man ikke tillade sig at komme med som et folketingsmedlem her i salen; det er fuldstændig udokumenterede løse påstande, der er grebet ud af lufte.

Fællesfonden er sandelig heller ikke nogen lukket kasse. Den er fuldt offentlig tilgængelig;